

LIESBETH VAN KEMPEN

GEVAARLIJK SPEL

Vriendschap, vertrouwen, verraad...

THRILLER

Liesbeth van Kempen

GEVAARLIJK SPEL

De Fontein

Een mufte, niet te definiëren geur glipt via haar neus naar binnen. Ze zakt weg, naar het randje van bewusteloosheid. Haar hersenen grijpen de gelegenheid aan een eigen leven te leiden; vormen zich een beeld bij de geur, gebaseerd op herinneringen. Het beeld brengt haar naar de kerker van een kasteel. Leidt haar rond. Plaatst haar voor een smalle wenteltrap van afgesleten stenen. Aarzelend zet ze een voet op de eerste tree. Dan een tweede en een derde. Maar de trap lijkt naar achteren te hellen, als een tekening van Escher. Ze valt langzaam achterover. Hoort zichzelf gillen.

Haar hoofd tolt, klopt en steekt. Langzaam opent ze haar ogen en paniek overmeestert haar, zonder enige waarschuwing vooraf. 'Blind! Ik ben blind!' roept ze hees maar de stem lijkt niet op de hare. Ze wil haar handen voor de ogen slaan, maar krijgt ze niet naar voren. Iets snijdt in haar polsen, doet pijn. Als een gevangen dier rolt ze wild heen en weer en begint te grommen. Van pijn en van onmacht. Ze wil zichzelf bevrijden. Maar haar krachtige geest verliest het van haar langzaam verslappende lijf. Dan glijdt ze weer weg in een angstige droom.

1

DONDERDAG

Het is tegen middernacht wanneer Margot haar auto parkeert in de parkeergarage van het appartementencomplex. Ze heeft een hekel aan parkeergarages en het feit dat zij en Peter erboven wonen, maakt het alleen maar erger. Ze zal er nooit aan wennen. De bedomptheid, de kilheid, de geur: ze doen haar denken aan de gevangnissen waar ze zo nu en dan komt.

Het blietje van de centrale deurvergrendeling schalt luidruchtig door de leegte. Ze schrikt ervan. Kijkt om zich heen. Is ze alleen? In de verte hoort ze een auto de garage binnen rijden. Banden piepen luid.

‘Stel je niet aan,’ zegt ze tegen zichzelf. ‘Er is niets aan de hand.’ Maar ze moet zich inhouden om niet naar de lift te rennen. Was ze maar dichterbij gaan staan.

Haar hakken weergalmen. De lucht is muf en cementachtig. Ze begint te hijgen en versnelt haar pas. Gedreven door de woorden van een verdachte: ‘Mijn vrienden weten jou te vinden, mop! Ik zou maar oppassen als ik jou was, met je rode BMW’tje.’

De autobanden komen sneller dichterbij dan ze had verwacht en piepen beangstigend hard op het koude beton. Ze kan zich niet meer beheersen. Rennen. Nu!

Panikerig drukt ze op het knopje van de lift. Het geluid van in beweging komende kabels, hoog, bij een van de bovenste etages. Nee, niet daar helemaal! Haar vinger doet pijn van het drukken. Alsje-blijft! Haar versnelde ademhaling gaat over in hijgen. Huilend slaat ze met beide vuisten tegen de deuren van de lift. Vergeefs.

De auto stopt. Vlak achter haar? Groot licht weerkaatst in de

glimmende, zilverkleurige deuren. Verblindend. Ze hoort de ventilator van de stationair draaiende motor. Vaag beroert de warmte de huid van haar kuiten. Ze durft niet om te kijken, sluit haar ogen en leunt met haar handen boven haar hoofd tegen de liftdeuren. Net op dat moment hoort ze een zoemend geluid en niet veel later schuiven de liftdeuren tergend langzaam open. Ze wurmt zich ertussen. Het doet pijn aan buik, billen en borsten. Met trillende vingers drukt ze op het knopje van de vierde etage. Gaat dan zo ver mogelijk achter in de lift staan, met haar rug tegen de wand en de armen voor haar ogen geslagen, tegen het grote licht van de koplampen.

De auto blijft recht voor de lift staan. Geeft gas, zonder vooruit te gaan. Het klinkt als gekrijs. Net voordat de deuren zich helemaal sluiten, ziet ze door het kiertje de auto langzaam wegdraaien.

Op de vierde etage aangekomen rent ze naar haar appartement. Haar handen trillen zo erg dat ze de sleutel niet in het slot krijgt. Na drie keer proberen vloekt ze luid en zucht dan diep. Het lukt. Met een smak gooit ze de deur achter zich dicht, doet hem op het nachtslot en schuift de ketting erop. Leunt er met haar rug tegenaan en staat ingespannen te luisteren.

Is ze achtervolgd? Is ze nu veilig? Ze voelt de warmte van de motor nog steeds op haar huid en het geluid van de gillende banden galmt na in haar hoofd. Paniek maakt razendsnel plaats voor angst. Vragen stapelen zich op in haar hoofd. Wat als de liftdeuren niet open waren gegaan? Was diegene dan daadwerkelijk doorgereden? Was dit een aanslag? Op haar? Op haar leven? Maar door wie dan?

Ze voelt of alle sloten goed vastzitten en loopt dan langzaam naar de ruime woonkamer, waar ze een tijdje stilstaat en doelloos voor zich uit staart. Peter is al naar bed. Wat zal ze doen? Hem wakker maken? Ze ziet een fles whisky op een tafeltje naast de bank. Ze neemt niet de moeite een schoon glas te pakken en schenkt het glas dat er nog staat halfvol. Gaat daarmee op een van de banken zitten, schopt haar schoenen uit en trekt haar knieën op. Pas dan neemt ze een grote slok. Direct voelt ze het prikkende vocht langzaam naar

beneden sijpelen, een weldadige warmte trekt door haar lijf. Het ontspant onmiddellijk. Het trillen wordt minder.

Ze sluit haar ogen. Haar ratio krijgt eindelijk weer vat op haar. Ze heeft het zich wellicht verbeeld. Werd ze wel achtervolgd? Misschien was het gewoon een bekende of een bewoner van het complex. Iemand die haar gedag wilde zeggen of iets wilde vragen. Waren het haar eigen gedachten en angsten die haar achtervolgden? Een fantoom, een schim? Waarom raakte ze zo in paniek? Ja, natuurlijk, er waren de dreigende woorden van de verdachte, tijdens de zitting bij de rechtbank, drie weken geleden. Maar dat gebeurde zo vaak. Wie dacht hij wel dat hij was! Een korte rilling trekt door haar lijf. Ze was er wel van geschrokken dit keer, van hem en de haatdragende lading achter zijn woorden.

Ze drinkt haar whisky snel op en de alcohol maakt haar loom en slaperig. Toch stelt ze het uit om naar bed te gaan. De ruzie met Peter houdt haar tegen. Ze hadden het er al zo vaak over gehad: een kind. Zijn diepste wens. Vanochtend was het weer ter sprake gekomen. Ooit had ze het overwogen, voor hem. Maar ze wil en durft het niet. Dat had ze hem al zo vaak uitgelegd. Hij had zijn verlangen weer eens benadrukt. Net als haar leeftijd. Ze begon oud te worden, te oud voor het krijgen van een kind. Of ze zich dat wel realiseerde. Dat ze egoïstisch was. Ze had de voorkeur met een harde klap achter zich dichtgesmeten.

Zal ze op de bank gaan slapen? Ze kijkt om zich heen, zoekt een comfortabel kussen en vindt dat op de andere bank. Loopt onvast naar de slaapkamer voor een deken. Peter ligt op zijn zij, licht snurkend, een arm onder het hoofdkussen, de andere half over de rand van het bed. Toch houdt ze van hem. Wil bij hem zijn. Zich veilig en geborgen voelen. Snel kleedt ze zich uit en kruipt tegen hem aan. Voelt de warmte van zijn lijf en de hardheid van de spieren onder zijn zachte huid. Ze wil dat het weer goed is. Kust hem teder in zijn hals en streelt zijn rug.

‘Wat is er?’ roept hij verschrikt en hij gaat met een ruk rechtop zitten. Zijn ogen groot, de pupillen wijd.

‘Rustig. Ik ben het maar.’

De slagader in zijn hals maakt snel pulserende bewegingen. Ze kijkt er gebiologeerd naar.

‘Wat is er?’ vraagt hij nogmaals, geïrriteerd nu.

‘Ik wilde je alleen maar even aanraken,’ zegt ze verwijtend.

‘Ik sliep.’

‘Sorry.’

Hij gaat weer liggen, op zijn rug, met zijn handen onder zijn hoofd gevouwen. Margot rolt terug naar haar eigen helft van het bed, die nog kouder aanvoelt dan daarvoor. Ze hoort Peters ademhaling, gehaast en oppervlakkig.

‘Ik heb net iets vreemds meegemaakt,’ verbreekt ze de ijzige stilte, terwijl ze naar het plafond kijkt.

‘Iets vreemds?’ reageert Peter kortaf. Ook hij staart naar het plafond.

‘In de parkeergarage. Het leek of iemand in een auto mij volgde naar de lift.’ Ze draait haar hoofd naar Peter, maar hij blijft naar het plafond staren en reageert niet. ‘Hij stopte vlak achter me en als de deuren van de lift niet open waren gegaan...’ ze voelt tranen prikken achter haar ogen, ‘...dan, dan... ik weet het niet zeker, maar dan was ik waarschijnlijk verpletterd.’

Het is stil, op het geluid van hun ademhaling na. Geen van beiden beweegt. Tot Peter opzij kijkt. ‘Wat voor auto?’

Margot houdt haar adem in.

Hij buigt over haar heen. ‘Margot! Wat was het voor auto? Merk. Kleur,’ schreeuwt hij. Druppeltjes speeksel raken haar neus en wangen.

Ze knippert met haar ogen. ‘Dat kon ik niet zien.’

‘Hoe kan dat nou!’ Hij schreeuwt nog steeds.

‘Door het licht van de koplampen. Groot licht. Ik was verblind,’ antwoordt ze zacht. ‘Schreeuw niet zo tegen me.’

Abrupt draait hij zich van haar af en zwaait zijn benen over de rand van het bed. Nog net ziet ze zijn witte gezicht. Een intense kou kruipt vanuit haar buik langzaam omhoog.

‘Wat ga je doen?’

‘Naar het toilet.’

‘Nee!’

Peter staat op zonder te reageren, grist iets van het nachtkastje en verdwijnt ermee in de badkamer. Draait de deur hoorbaar op slot.

Margot rilt en trekt het dekbed over zich heen. Op zoek naar de omhelzing die ze zo hard nodig heeft.

2

VRIJDAG

Het is halfzeven 's ochtends en Margot neemt plaats achter haar bureau op het parket van Amsterdam. Ze heeft nauwelijks geslapen. Peter zat zeker een kwartier in de badkamer. Ze wist zeker dat ze hem zacht hoorde praten. Toen hij weer in bed stapte, had ze hem gevraagd met wie hij had gebeld maar hij had niet geantwoord. Ze had doorgevraagd: of hij soms nog boos op haar was, problemen had, vreemdging. Hij was met een demonstratieve zucht gaan liggen, van haar af gedraaid.

Uren had ze onrustig liggen draaien en ze was uiteindelijk maar opgestaan, terwijl Peter leek te slapen. Na een snelle douche en een klein ontbijt was ze de deur uit gegaan. Voor Peter had ze een briefje neergelegd bij het koffiezetapparaat, zodat ze er zeker van was dat hij het zou vinden.

Gebiologeerd kijkt ze naar een dik dossier dat voor haar ligt. Iemand heeft het zo neergelegd dat ze het onmiddellijk zou zien. Voorzichtig opent ze de map en leest de eerste bladzijden. Automatisch sluit ze hem weer; het is een zaak die niet door haar parket behandeld wordt, maar door het landelijk parket. Ze gaat koffie halen in de pantry op de gang; ze moet nadenken. Heeft iemand per ongeluk dit dossier op haar bureau gelegd? Misschien heeft de postkamermedewerker zich vergist. Maar het lag er zó pontificaal, zó opzichtig – alle andere mappen en stapels dossiers die op haar bureau lagen, waren weggehaald en in keurige stapels op een laag kastje gelegd dat achter haar bureau staat. Door een ijverige parketsecretaris?

Nieuwsgierigheid wint het van haar discretie en ze opent het dossier voor de tweede keer. Bij iedere pagina die ze omslaat stijgt haar

verbazing en koortsachtig neemt ze het hele dossier twee keer nauwkeurig door, om er zeker van te zijn dat ze het goed heeft gelezen.

Ze zit als bevroren achter haar bureau. Haar handen rusten op het dichtgeslagen dossier, alsof ze bang is dat iemand het komt openen. Zo zit ze zeker een paar minuten. Dan opent ze het dossier voor een derde keer en haalt er een aantal pagina's uit die ze in haar tas stopt.

Wat moet ze doen met het dossier? Meenemen? Maar wat als ze iemand tegenkomt? Of het verliest. Ze kijkt om zich heen en verbergt het. Dan ruimt ze haar bureau weer op zoals het was: alle mappen en dossiers overdreven netjes gerangschikt. De onaangeroerde koffie gooit ze weg en haar beker zet ze afgewassen terug in het kastje van de pantry. Uit niets blijkt dat ze op kantoor is geweest. Onderweg naar het parkeerdek komt ze niemand tegen. Ze kijkt nog een keer om zich heen, start de auto en rijdt weg. Richting huis.

'Margot is niet op het parket en niemand weet waar ze is.' Een parketsecretaris steekt haar hoofd om de hoek van de deur van Louises kantoor.

'Hoe bedoel je?'

'Een kwartier geleden had ze op een zitting moeten zijn, maar ze is niet op komen dagen en niemand kan haar bereiken. Weet jij misschien waar ze zou kunnen zijn?' Haar stem is vlak en er klinkt een lichte irritatie in door.

'Geen idee. Ik ben nog niet zo lang binnen en heb haar überhaupt nog niet gezien. Hebben jullie haar mobiel gebeld?'

'Natuurlijk, net als haar privénummer en ook nog ge-sms't, een e-mail gestuurd. Ze reageert nergens op.' De parketsecretaris kijkt Louise verwachtingsvol aan.

'Wat vreemd, dat is niets voor Margot.' Louise denkt kort na en vervolgt: 'Staat haar auto op het parkeerdek?'

'Ik weet niet eens wat voor auto ze heeft.'

'Ik ga wel even kijken.' Ze stevent haar kantoor uit, een opgeluchte parketsecretaris achterlatend, wat haar betreft is het probleem overgedragen. Op de gang komt ze de hoofdofficier tegen.

‘Ik was net op weg naar jou. Weet jij waar Margot is? De rechtbank belde, ze laat verstek gaan bij een belangrijke zitting,’ vraagt hij gehaast.

‘Patricia kwam het net vragen. Ik heb haar vanochtend nog niet gezien.’ Ze maakt aanstalten om door te lopen.

De hoofdofficier houdt haar tegen. ‘Dit is niets voor Margot,’ oppert hij verbaasd.

‘Nee, Henk, inderdaad.’

Louise loopt snel door. Ze begint zich zorgen te maken. Margot staat bekend als een gedegen en betrokken officier van justitie. Het is niets voor haar om zonder bericht niet op een zitting te verschijnen.

Op het parkeerdek barst net een zomerse regenbui los en in de stromende regen loopt ze tussen de auto’s door, maar ze kan de BMW niet ontdekken. Ondertussen belt ze Margot. Een mechanische stem meldt dat het nummer tijdelijk niet bereikbaar is en dat ze het op een ander moment weer mag proberen. Geïrriteerd belt ze vervolgens de vaste lijn. Geen gehoor en ook geen voicemail. Dat is vreemd. Ze had er zo vaak iets op ingesproken. Dan belt ze Peter. Geen gehoor. Ze belt naar zijn reclamebureau. Van zijn personal assistant krijgt ze te horen dat hij niet op kantoor is en dat ze geen idee heeft hoe laat hij weer aanwezig zal zijn. Dus belt ze Peter nogmaals en spreekt op de voicemail in dat hij haar zo snel mogelijk moet terugbellen.

Vloekend loopt ze weer naar binnen. Ze is volkomen doorweekt. Haar halflange bruine haar hangt in natte slierten om haar hoofd en haar blouse en broek plakken aan haar lijf. Dat ontgaat de portier niet wanneer hij ontkennend reageert op haar vraag of hij Margot heeft gezien.

In haar kantoor aangekomen belt ze diverse collega’s en de rechtbank, maar niemand heeft Margot gezien of gesproken.

Dan steekt Henk zijn hoofd om de deur van haar kantoor. ‘Nog iets van Margot vernomen?’ vraagt hij, terwijl zijn ogen ongewild ter hoogte van haar borsten blijven steken. Haar doorweekte blouse laat niets aan de verbeelding over. In een reflex vouwt ze haar armen ervoor.

‘Nee. Ik heb al haar telefoonnummers geprobeerd, maar krijg nergens gehoor. Haar auto staat overigens ook niet op het parkeerdek, dat heb ik net gecheckt.’

‘Heb je haar man al gebeld? Hoe heet hij ook alweer?’

‘Peter. Hij was ook niet bereikbaar. Ik heb zijn voicemail ingesproken.’

Henk ziet haar rillen. ‘Ga even naar huis om iets anders aan te trekken.’

‘Maar Margot dan?’

‘Ik zal voor de zekerheid met de politie bellen om te informeren of er een verkeersongeluk heeft plaatsgevonden waarbij haar auto betrokken kan zijn,’ reageert Henk overdreven formeel, als altijd. Hij loopt met grote stappen weg, om zich bij de deur nog even om te draaien. ‘Laten we elkaar op de hoogte houden.’

In de auto op weg naar huis probeert Louise nog een paar keer de telefoonnummers van Margot, maar ze krijgt nergens gehoor. In haar appartement checkt ze allereerst de voicemail van haar vaste telefoon. Drie mensen hebben ingesproken, maar geen van hen is Margot.

Ze draait een aantal scenario’s af. Margot kan in de file staan. Of ziek in bed liggen, maar dan had ze zeker opgenomen of teruggebeld. Een verkeersongeluk. Dat kan ook. Maar dat wordt door Henk gecheckt. Geïrriteerd trekt ze haar nog altijd natte kleding uit en zet de douche aan. Dan gaat haar telefoon.

‘Ik moest je bellen,’ zegt Peter koel en zakelijk.

‘Weet jij waar Margot is?’

‘Ik neem aan op haar werk.’

‘Daar is ze niet.’

‘Misschien had ze een afspraak of staat ze ergens in een file,’ is zijn vlotte conclusie.

Wat klinkt zijn stem vreemd. ‘Maar dan zou ze haar telefoon toch wel opnemen? Zelfs haar voicemail staat niet aan.’

‘Tja.’

‘Heeft ze jou vanochtend verteld waar ze heen ging?’

‘Ik heb haar niet gesproken en ik heb geen idee.’

‘Ik maak me zorgen, Peter. Margot had een belangrijke zitting vandaag. Die worden ruim van tevoren ingepland. Ze zou iemand hebben ingelicht wanneer ze opeens verhinderd was, jij weet ook hoe punctueel ze altijd is,’ zegt Louise met stemverheffing.

‘Louise, maak je niet zo druk. Het zal wel loslopen. Margot is een zelfstandige vrouw, die niet in zeven sloten tegelijk loopt. Ze zal vast een gegronde reden hebben,’ zegt Peter gehaast en hij vervolgt: ‘Ik zit in een belangrijke bespreking en moet nu echt ophangen.’

‘Hallo?’ Hij heeft gewoon opgehangen! Niet te geloven. Ze belt hem onmiddellijk terug, maar bedenkt zich voordat de beltoon is overgegaan. Later. Ze is nu te boos.

De warme douche ontspant haar enigszins. Snel kleedt ze zich aan om terug te gaan naar het werk. Maar bij het eerste verkeerslicht dat op groen springt, gaat ze niet rechtsaf naar het parket, maar linksaf. In een opwelling. Ze wil checken of Margot ziek thuis is, misschien is ze flauwgevallen. Of erger. Ze drukt het gaspedaal wat dieper in.

Ook in de parkeergarage van het appartementencomplex kan ze Margots auto niet ontdekken. Ze gunt zichzelf niet de tijd om op de lift te wachten en neemt gehaast de acht trappen naar boven. Met lange tussenpozen belt ze drie keer aan, voordat ze de sleutel uit haar tas haalt, die ze normaal gesproken alleen tijdens hun vakanties gebruikt.

‘Hallo? Margot?’ roept Louise om het hoekje van de deur. Geen reactie. Aarzelend loopt ze naar de woonkamer. Het ziet er netjes en opgeruimd uit, zoals altijd. De huishoudelijke hulp komt hier vaker dan Peter en Margot zelf, dat is duidelijk.

‘Margot?’ probeert Louise nogmaals, terwijl ze doelloos om zich heen kijkt en luistert. Het goed geïsoleerde appartement laat nauwelijks geluid door en behalve het zachte zoemen van iets wat ze voor een luchtcirculatiesysteem houdt, is het muisstil.

‘Margot?’ Ze loopt door naar de keuken. Zoals altijd vraagt ze zich ook nu weer af waarom Margot en Peter daar zo veel geld in hebben gestoken, want gekookt wordt er praktisch nooit. Ook hier is alles

keurig opgeruimd en schoon. Geen resten van een ontbijt of lege koffiekopjes, niets.

Ze voelt zich ongemakkelijk, een indringer, terwijl ze tijdens hun vakanties toch ook alleen is in hun huis. Maar dit voelt vreemd; dit is wel even wat anders dan plantjes water geven en de post sorteren.

Ze maakt aanstalten om de keuken te verlaten, maar ziet dan iets vanuit haar ooghoek: een klein stukje van een Post-it op het aanrechtblad, halfverscholen achter het koffiezetapparaat. Als ze dichterbij komt ziet ze dat hij verfrommeld is. Zal ze hem lezen? Even twijfelt ze, maar loopt dan terug naar de woonkamer.

‘Margot!’ roept ze nog een keer, dwingender nu. Niets, geen enkele respons.

De slaapkamer en badkamer zijn haar laatste opties. Ze aarzelt, maar de gedachte dat Margot daar misschien ligt, ziek of bewusteloos, maakt dat ze haar schroom overwint. Zacht klopt ze op de deur en voelt zich een onnozele hals op het moment dat ze dat doet. Dan opent ze de deur een klein stukje en kijkt om de hoek. De kamer is leeg, het bed opgemaakt. Direct loopt ze door naar de badkamer. De neiging om ook hier aan te kloppen onderdrukt ze en in plaats daarvan roept ze toch weer Margots naam. Ook de badkamer is leeg en brandschoon.

‘Wordt hier überhaupt wel geleefd?’ mompelt Louise. Alhoewel ze verwacht dat het een zinloze actie is, duwt ze toch een van de schuifdeuren van de grote inloopkast in de slaapkamer open en treft daar aan wat je van zo’n kast kunt verwachten: kleding en nog eens kleding plus een grote hoeveelheid schoenen. Ze schuift hem weer zorgvuldig dicht.

Opgelaten loopt ze terug naar de woonkamer en opent de schuifpui naar het grote dakterras. Het penthouse biedt een magnifiek uitzicht over de grachtengordel van Amsterdam. Een tijdje staat Louise er doelloos. Dan loopt ze terug naar de keuken, rechtstreeks naar het koffiezetapparaat. Ze ontvouwt de verfrommelde Post-it en wrijft hem glad op het marmeren aanrechtblad. Dan leest ze ongegeneerd het keurige en regelmatige handschrift van Margot:

Ik ben vroeg naar het parket vertrokken.

Vanavond wil ik met je praten!

Je hebt me erg pijn gedaan en ik wil weten waarom je vannacht zo vreemd reageerde.

‘Is ze dan toch bij het parket geweest?’ fluistert Louise en ongemerkt versnelt haar ademhaling. Ze herleest het briefje meerdere malen. Opeens vult een misselijkmakende, warme gloed haar maag: Peter wist dus wél dat Margot van plan was naar het parket te gaan. Alsof ze daar bewijs voor nodig heeft, leest ze de eerste zin nogmaals, hardop nu: ‘Ik ben vroeg naar het parket vertrokken.’ Waarom heeft hij dat niet gewoon gezegd?

Ze vouwt het gele briefje zo klein mogelijk op en stopt dat in haar broekzak. Ze besluit terug te gaan naar het parket. Wie weet is Margot daar nu toch. Het irritante stemmetje in haar hoofd dat steeds het tegenovergestelde roept, negeert ze.

Zodra Louise op het parket komt loopt ze rechtstreeks naar de parketsecretaris die Margots afwezigheid zo fijntjes bij haar had neergelegd. ‘Al iets van Margot gehoord?’

Patricia kijkt even op, schudt haar hoofd en gaat verder met haar werk. Wetende dat ze van haar niets hoeft te verwachten, loopt Louise snel naar de kamer van Henk Mulder.

Hij kijkt verwachtingsvol op. ‘En?’

‘Dat wilde ik net aan jou vragen,’ reageert Louise teleurgesteld en haar maag trekt zich samen; Margot is dus nog steeds niet terecht.

Lees verder in *Gevaarlijk spel*.

Eerste druk augustus 2015

Copyright © 2015 Liesbeth van Kempen

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Joanna Jankowska/Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3765 5

ISBN e-book 978 90 261 3766 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.